

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 24 september 2019 met nummer RvVb-UDN-1920-0094
in de zaak met rolnummer 1920-RvVb-0008-UDN

Verzoekende partij	de nv VLAAMSE ECOLOGIE – NATUUR – EN MILIEUONDERNEMING
	vertegenwoordigd door advocaat Annelies VERLINDEN met woonplaatskeuze op het kantoor te 1050 Brussel, Louizalaan 106
Verwerende partijen	1. de VLAAMSE REGERING , vertegenwoordigd door de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw, met kantoren te 1000 Brussel, Koning Albert II laan 20
	2. de GEWESTELIJKE OMGEVINGSAMBTENAAR van de Afdeling Gebiedsontwikkeling, Omgevingsplanning en - Projecten
	vertegenwoordigd door advocaten Jan BERGE en Kristien VANDERHEIDEN met woonplaatskeuze op het kantoor te 3000 Leuven, Diestsevest 47/001

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 9 september 2019 de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de tweede verwerende partij van 28 augustus 2019.

De tweede verwerende partij heeft de vergunningsaanvraag van de verzoekende partij voor windturbines ten zuiden van het Churchilldok op de percelen gelegen te 2000 Antwerpen, Churchilldok-Zuidkaai 420 – 426, Graandokkaai 364, Wilmarsstraat 10 – 414 en Zandvoort 2 met als kadastrale omschrijving Antwerpen, afdeling 15, sectie A, nummers 223F5, 223K2, 223L2, 223N5, 223R3, 223W3, 263N, 263P, 263T, 56L, 575A, 576A, 67L en sectie B, nummers 349A en 3P ontvankelijk en onvolledig verklaard.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De tweede verwerende partij dient een nota met opmerkingen over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en het administratief dossier in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op de openbare zitting van 16 september 2019.

Advocaten Birgit CREEMERS en Annelies VERLINDEN voeren het woord voor de verzoekende partij. Advocaat Jutte NIJS loco advocaten Jan BERGÉ en Kristien VANDERHEIDEN voert het woord voor de tweede verwerende partij.

De eerste verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, verschijnt niet op de zitting.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

De verzoekende partij dient op 31 juli 2019 bij de eerste verwerende partij een aanvraag in voor een omgevingsvergunning voor “windturbines ten zuiden van Churchilldok” op de percelen gelegen te 2000 Antwerpen, Churchilldok-Zuidkaai 420 – 426, Graandokkaai 364, Wilmarsstraat 10 – 414 en Zandvoort 2.

De percelen liggen volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Antwerpen’, vastgesteld met koninklijk besluit van 3 oktober 1979 in industriegebied.

De percelen liggen ook binnen de grenzen van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan ‘Afbakening zeehavengebied Antwerpen’, goedgekeurd op 30 april 2013, in zone Z – gebied voor zeehaven- en watergebonden bedrijven (artikel R1):

“Het gebied is bestemd om te functioneren als Vlaams havengebied als onderdeel van de haven van Antwerpen. Het is bestemd voor zeehavengebonden en zeehavengerelateerde industriële en logistieke activiteiten en distributie-, opslag- en overslagactiviteiten die gebruikmaken van en aangewezen zijn op de zeehaveninfrastructuur.

Alle handelingen die nodig of nuttig zijn voor de realisatie van de bestemming en voor de exploitatie van de haven en de bedrijven zijn toegelaten.

Daartoe worden ook de volgende werken, handelingen, voorzieningen, en wijzigingen gerekend:

- de aanleg en het onderhoud van infrastructuur die nodig is voor de toegankelijkheid of voor verbindingen langs de waterzijde en langs de landszijde;

- het lagunen of op een andere wijze bergen of verwerken van baggerspecie.

Daarnaast is de ontwikkeling, het herstel en de instandhouding van tijdelijke ecologische infrastructuur toegelaten.

In het gebied zijn eveneens gebouwen of lokalen voor bewakingspersoneel toegelaten.

In het gebied zijn kantoorgebouwen niet toegelaten, tenzij ze noodzakelijk zijn voor en een inherent onderdeel zijn van de exploitatie van havenen industriële activiteiten. De bestaande kantoorgebouwen kunnen behouden blijven binnen het bestaande bouwvolume op het moment van definitieve vaststelling van dit gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan.

Uitbreidingen zijn niet toegelaten.”

Op 28 augustus 2019 beslist de tweede verwerende partij dat de bovenvermelde vergunningsaanvraag ontvankelijk en onvolledig is:

“...

Bovenvermelde vergunningsaanvraag is ontvankelijk en onvolledig.

Uit de project-m.e.r.-screening blijkt het volgende:

Windenergieprojecten vallen onder bijlage II van het project-m.e.r.-besluit, meer bepaald onder categorie “3 Energiebedrijven”, subcategorie:

i) Installaties voor het opwekken van elektriciteit door middel van windenergie als de activiteit betrekking heeft op:

- twintig windturbines of meer;*
- vier windturbines of meer, die een aanzienlijke invloed hebben of kunnen hebben op een bijzonder beschermd gebied.*

U geeft aan dat bijlage III van het project-m.e.r.-besluit van toepassing is. Uit de toetsing van de cumulatieve geluids- en slagschaduweffecten, zoals bepaald in de Handleiding Windturbines van de Dienst Mer, blijken er echter meer dan 20 turbines tot dit windturbinepark te behoren. Wanneer de drempels van bijlage II van het project-m.e.r.-besluit overschreden worden moet er een project-MER opgemaakt worden, tenzij door middel van een gemotiveerd verzoek tot ontheffing van de milieueffectrapportageplicht bij de dienst Mer kan aangetoond worden dat het project geen aanzienlijke milieueffecten kan veroorzaken.

Dit heeft tot gevolg dat de vergunningsprocedure wordt stopgezet, conform artikel 40, derde lid, van het Omgevingsvergunningendecreet.

Tegen deze beslissing tot stopzetting kan geen administratief beroep worden ingediend.

Tijdens het volledigheidsonderzoek van uw vergunningsaanvraag werd tevens vastgesteld dat volgende gegevens of documenten ontbreken:

1. Overzichtsplan

De aanvraag bevat per planelement een overzichtsplan. Dit is niet correct. Een aanvraag kan slechts één overzichtsplan bevatten, namelijk in het volgende geval: wanneer de gevraagde werken door de grote afmetingen van het project de digitale beoordeling in het gedrang brengen, dienen de plannen van het betreffende project in deelsets te worden ingediend, aangevuld met een globaal overzichtsplan waarop de verdeling is opgenomen. Aangezien de aanvraag niet opgedeeld is in deelsets is de aanlevering van overzichtsplannen niet overeenkomstig het normenboek en dienen deze weggelaten te worden.

2. Inplantingsplan

De aanvraag omvat een inplantingsplan per planelement. Dit is niet correct. Het inplantingsplan dient te worden opgemaakt voor het geheel van de aanvraag of per deelset indien de gevraagde werken een groot gebied beslagen en men de aanvraag in verschillende delen wil onderverdelen.

Er mag slechts één inplantingsplan worden aangeleverd voor het geheel van de aanvraag. Voor wat de naamgeving van dit inplantingsplan betreft, het voorwerp-ID is de projectnaam van de aanvraag.

Op het inplantingsplan ontbreken de aanduiding/plaatsen waar de terreinprofielen/doorsneden worden genomen.

3. Foto's

De aanvraag bevat 36 foto's voor het geheel van de aanvraag. Dit is niet correct. Per planelement dienen de nodige foto's te worden aangeleverd en bij de naamgeving van de foto's dient het voorwerp-ID overeen te komen met de naam van het overeenkomstige planelement waar de foto's bij horen.

4. Titelblad

Er dient slechts één titelblad te worden aangeleverd, nl. voor het geheel van de aanvraag, en niet per planelement. Voor wat de naamgeving van dit titelblad betreft, het voorwerp-ID is de projectnaam van de aanvraag.

5. Ligging ondergrondse leidingen

Op het inplantingsplan dienen de aanwezige ondergrondse (nuts)leidingen in de nabijheid van de gevraagde werken te worden opgetekend.

6. Aangeleverde tekeningen

De tekeningen van de doorsneden geven geen totaalbeeld per windturbine, niet tegenstaande de doorsnede telkens op de as van de betreffende windturbine wordt aangeduid.

Bv. tekening BA_CDZ_03 windturbine_S_N. pdf geeft in tegenstelling tot wat de benaming laat uitschijnen geen beeld van de doorsnede van de turbine maar enkel van het tijdelijke werkvlak. Voor de overige 3 windturbines geldt dezelfde opmerking.

7. Verantwoordingsnota

De verantwoordingsnota en localisatienota verwijzen onder de noemer 'zoneringsgegevens' naar het gewestplan, zijnde industriegebied. Deze bestemming is achterhaald en overschreven door het gewestelijk RUP "Afbakening zeehavengebied Antwerpen", zone Z – gebied voor zeehaven- en watergebonden bedrijven (artikel R1). U dient de gevraagde werken te toetsen aan het van kracht zijnde bestemmingsplan, nl. het gewestelijk RUP.

Bijlage B26 'Verantwoordingsnota' dient minstens de volgende informatie te bevatten:

"Als het een aanvraag van stedenbouwkundige handelingen betreft, voeg dan de volgende gegevens als bijlage B26a bij het formulier:

- *een beschrijving van het voorwerp van de aanvraag;*
- *een beschrijving van de ruimtelijke context van de geplande werken, meer bepaald:*
- *het feitelijke uitzicht en de toestand van de plaats waar de werken zijn gepland;*
- *de zoneringsgegevens van het goed;*
- *de overeenstemming en de verenigbaarheid van de aanvraag met de wettelijke en ruimtelijke context;*
- *de integratie van de geplande werken in de omgeving;*
- *als het een gebouw betreft dat geheel of gedeeltelijk toegankelijk is voor het publiek: de al niet vergunningsplichtige voorzieningen om integrale toegankelijkheid te bereiken voor de personen met verminderde beweeglijkheid. Besteed daarbij bijzondere aandacht aan de voorzieningen die verder gaan dan de wettelijk vastgelegde normen."*

8. Het hindernissenformulier ontbreekt

9. Contradictie in het dossier wat betreft tiphoogte windturbines

Op de aangeleverde plannen (buitenaanzichten) van de 4 windturbines staat als maximale tiphoogte 228,5 meter vermeld. In de ingevulde datablok per windturbine in het omgevingsloket wordt vermeld dat de totale hoogte per turbine 229,29 m bedraagt.

10. Tijdelijke werkvlakken

Op de verschillende inplantingsplannen staat bij de 4 tijdelijke werkvlakken telkens vermeld dat het tijdelijke werkvlak (werfzone) "niet vergunningsplichtig is". Echter worden er wél 4 aparte planelementen aangevraagd telkens vergezeld van 4 tekeningensets. Het is zo dat per vergunningsplichtige handeling een planelement dient aangevraagd te worden. Dus als

men stelt dat de tijdelijke werkvlakken niet vergunningsplichtig zouden zijn, dan is de aanlevering van een planelement per werkvlak niet nodig. De aanvraag spreekt op dit punt zichzelf tegen.

De tijdelijke werkvlakken zijn niet vergunningsplichtig (op bestaande verharding) indien deze voor een periode van maximaal 120 dagen per kalenderjaar gebruikt worden. Indien de periode van gebruik langer is, dan zijn de tijdelijke werkvlakken wél vergunningsplichtig.

Aangezien de aanvraag op vele punten niet voldoet aan de dossiersamenstelling, is het aan te raden een afspraak te maken met ons departement om het dossier vooraf te overlopen in verband met de volledigheid alvorens het opnieuw in te dienen. U kan hiervoor contact opnemen met GOP.ANT.omgeving@vlaanderen.be.

...”

Dat is de bestreden beslissing.

IV. REGELMATIGHEID VAN DE RECHTSPLEGING

De verzoekende partij legt ter zitting een bijkomend stuk neer, met name een aanvullende nota en repliek op de nota met opmerkingen van de verwerende partij. De tweede verwerende partij formuleert hiertegen uitdrukkelijk bezwaar.

Het procedurebesluit voorziet niet in de mogelijkheid om buiten de proceduretermijnen een bijkomende nota neer te leggen in het kader van een schorsingsvordering bij uiterste dringende noodzakelijkheid. Het document bevat evenmin nieuwe gegevens die nog niet gekend waren bij het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

De procedure bij een schorsingsvordering bij uiterste dringende noodzakelijkheid is een uitzonderingsprocedure, die de rechten van verdediging tot een strikt minimum beperkt omwille van de korte doorlooptijd. De verzoekende partij dient dan ook alle noodzakelijke elementen, zowel inhoudelijke als procedurele vormvoorschriften, in haar verzoekschrift op te nemen, teneinde de andere partijen, die op korte termijn moeten reageren, een minimaal recht van verdediging te waarborgen.

Het stuk wordt geweerd uit de debatten.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING BIJ UITERST DRINGENDE NOODZAKELIJKHEID

De tweede verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de voorliggende vordering niet.

Het ontbreken van excepties ontslaat de Raad niet van de plicht om de ontvankelijkheid van een beroep ambtshalve te onderzoeken.

De Raad is echter van oordeel dat vermeld onderzoek slechts aan de orde is wanneer de voorwaarden om de schorsing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING BIJ UITERST DRINGENDE NOODZAKELIJKHEID

Op grond van artikel 40, §2, eerste lid DBRC-decreet kan de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bevelen op voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangetoond en dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de vernietiging van de bestreden beslissing op het eerste gezicht kan verantwoorden.

A. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij meent dat zij aanzienlijke schade lijdt ten gevolge van de bestreden beslissing. Per dag vertraging dat zij haar project niet kan realiseren, lijdt zij immers aanzienlijke commerciële verliezen; eveneens is er een verlies aan hernieuwbare energie, hetgeen bovendien afbreuk doet aan het algemeen belang waartoe het aangevraagd project bijdraagt.

Deze commerciële verliezen zijn van die aard dat ze de levensvatbaarheid van de op te richten projectvennootschap aantasten. Deze commerciële verliezen situeren zich voornamelijk in het verlies van groene stroomcertificaten.

In het geval dat de Raad de schorsing zou bevelen, en dus geen geldige beslissing is genomen binnen de decretaal voorziene termijn, begint de eigenlijke beslissingstermijn voor het vergunningverlenend bestuursorgaan te lopen. Hierdoor zouden de nadelige gevolgen voor de verzoekende partij ongedaan kunnen gemaakt worden, met name de kans die de verzoekende partij verliest om een positieve vergunningsbeslissing te bekomen van de vergunningverlenende overheid.

Zij berekent een mindere opbrengst aan groene stroomcertificaten van in totaal meer dan twaalf miljoen euro als zij voor het gevraagde project een omgevingsvergunning zou bekomen na 31 december 2019 ten opzichte van de situatie waar zij nog voor deze datum een omgevingsvergunning zou bekomen. Deze berekening is onder meer gebaseerd op een bandingfactor voor zowel 2019 als 2020 op basis van rapporten van het Vlaams Energieagentschap.

Het hoeft volgens de verzoekende partij geen betoog dat de omvang van de mindere opbrengst nefast is voor dit project, die zelfs de projectvennootschap in het gedrang zou brengen.

Verder is zij van mening dat de afhandeling van de gewone schorsingsprocedure te laat komt om de verwezenlijking van de aangevoerde nadelige gevolgen voor de verzoekende partij te voorkomen.

Zowel bij een vernietigingsprocedure als bij een gewone schorsingsprocedure is de termijn om een beslissing te nemen over de ingediende vergunningsaanvraag verstreken wanneer de Raad tot een arrest zou komen. Bij het verstrijken van de beslissingstermijn, die moet worden gekwalificeerd als een vervaltermijn, beschikt de vergunningverlenende overheid niet meer over de nodige rechtsmacht om te oordelen over de ingediende vergunningsaanvraag.

Tenslotte stelt zij dat zij is opgetreden met de vereiste spoed en diligentie. Zij heeft de tweede verzoekende partij in gebreke gesteld om de gevolgen van de bestreden beslissing ongedaan te maken en de vergunningsprocedure te hervatten.

De verzoekende partij vraagt om als voorlopige maatregel op te leggen dat de behandeling van het aanvraagdossier verder wordt gezet conform de gewone vergunningsprocedure, zodat binnen de

decretale vervaltermijn van 120 dagen en uiterlijk op 28 december 2019 een beslissing kan worden genomen door de eerste verwerende partij.

Zij is van mening dat er geen voldoende tijd meer zou zijn om de aanvraag op een behoorlijke en grondige wijze te kunnen behandelen gedurende de lopende vervaltermijn.

2.

De tweede verwerende partij antwoordt dat de nadelige gevolgen die de verzoekende partij aan de bestreden beslissing toeschrijft louter hypothetisch zijn nu het niet zeker is dat de omgevingsvergunning zou worden verleend indien de aanvraag volledig zou worden verklaard en de vergunningsprocedure onmiddellijk zou worden verder gezet. De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft geen nuttig effect voor de verzoekende partij als aanvrager van de vergunning.

Ook de betrachting van de verzoekende partij om de kans te bekomen om een positieve vergunningsbeslissing te verkrijgen van het vergunningverlenend bestuursorgaan heeft nog steeds geen nuttig effect. Door de bestreden beslissing te schorsen zal het dossier nog steeds onvolledig zijn zodat er geen beslissing kan genomen worden omtrent de aanvraag. Het vergunningverlenend bestuursorgaan zal geen vergunning kunnen verlenen aangezien er nog steeds een onvolledigheid in het dossier is. Er zal nog steeds een project-MER of gemotiveerde ontheffing ontbreken zodat zij niet over de grond van de zaak kunnen oordelen.

De verzoekende partij zou zelf aan de oorzaak liggen van de door haar ingeroepen financiële nadelen, met name het bekomen van een startdatum van het project na 31 december 2019. Zij heeft haar aanvraag zodanig ingediend dat de uiterste datum van een eventuele vergunningsdatum is vastgelegd op 29 december 2019. Zelfs indien de aanvraag volledig was verklaard, dan nog was er voor de verzoekende partij geen zekerheid dat zij een startdatum zou bekomen voor 31 december 2019. De aanvraag diende nog steeds beoordeeld te worden en een vergunning diende geweigerd dan wel verleend te worden. Het bekomen van een definitieve vergunning blijft in alle omstandigheden een onzekerheid, onder meer gelet op de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de verwerende partij.

Om een schorsing bij uiterst dringende noodzaak te rechtvaardigen is vereist dat er sprake is van een onomkeerbare schade. Dit is niet het geval als de ingeroepen schade louter financieel van aard is.

De gevorderde maatregel is volgens de tweede verwerende partij geen voorlopige maatregel maar heeft integendeel tot doel om de volledige aanvraagprocedure te doorlopen en een omgevingsvergunning te verkrijgen. Het voorlopige karakter van deze maatregel wordt op geen enkele wijze aangetoond door de verzoekende partij. Zij beoogt met de gevorderde maatregel niet om haar belangen voorlopig veilig te stellen, maar integendeel een beslissing ten gronde.

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partij die zich op uiterst dringende noodzakelijkheid beroept, moet, op grond van artikel 40, §3 DBRC-decreet, in haar verzoekschrift, in voorkomend geval ondersteund met de nodige overtuigingsstukken, een uiteenzetting geven van de redenen die aantonen dat de schorsing uiterst dringend noodzakelijk is gelet op de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Volgens artikel 40, §2, eerste lid, 1° DBRC-decreet houdt de vereiste van hoogdringendheid onder meer in dat de verzoekende partij moet aantonen dat de behandeling van haar zaak onverenigbaar is met de behandelingstermijn van een vordering tot schorsing. Meer in het bijzonder rust op de verzoekende partij de bewijslast om met voldoende concrete, precieze en aannemelijke gegevens aan te tonen dat een onmiddellijke beslissing wenselijk is omwille van de aangevoerde nadelige gevolgen, die voor haar persoonlijk voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Er moet bovendien een oorzakelijk verband worden aangetoond tussen de aangevoerde nadelige gevolgen en de bestreden beslissing, zodat deze kunnen worden voorkomen door een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Tot slot wordt van de verzoekende partij verwacht dat zij met de gepaste spoed en diligentie is opgetreden en de uiterst dringende noodzakelijkheid niet zelf in de hand heeft gewerkt of nadelig beïnvloed.

2.

De schorsing van een onvolledigheidsverklaring heeft in beginsel geen nuttig effect voor de verzoekende partij als aanvrager van de vergunning, gezien een schorsing niet tot gevolg heeft dat zij op korte termijn de gevraagde windturbines kan oprichten, laat staan dat zij groene energiecertificaten zou kunnen ontvangen.

Een eventuele schorsing impliceert evenmin dat de tweede verwerende partij er principieel toe gehouden is om haar beslissing tot stopzetting van de vergunningsprocedure (in te trekken en) te heroverwegen, laat staan dat zij alsdan een nieuwe positieve beslissing moet nemen, met name dat de aanvraag ontvankelijk en volledig zou zijn.

Zelfs indien de aanvraag ontvankelijk en volledig zou verklaard zijn, heeft de verzoekende partij geen automatisch recht op het bekomen van een voor haar gunstige omgevingsvergunning, die immers nog het voorwerp van een beoordeling ten gronde door de vergunningverlenende overheid dient uit te maken.

De verzoekende partij kan dergelijke nieuwe (positieve) vergunningsbeslissing evenmin louter omwille van de schorsing van de tenuitvoerlegging van de weigeringsbeslissing afdwingen van de verwerende partijen, onder verwijzing naar de prima facie beoordeling van de middelen ten opzichte van een voorafgaandelijke beslissing.

De verzoekende partij stelt dat zij geen positieve beslissing met de vergunningsbeslissing nastreeft maar wel de mogelijkheid om haar vergunningsaanvraag voor beoordeling te kunnen voorleggen aan het bevoegde vergunningverlenend bestuursorgaan binnen de volgens haar heden lopende decretale vervaltermijn. Er is evenwel geen lopende vervaltermijn waarop een mogelijke schorsing een invloed zou hebben door de stopzetting van de procedure. Een schorsing heeft tot gevolg dat de bestreden beslissing niet ten uitvoer gelegd mag worden, doch houdt niet in dat de beslissing niet meer zou bestaan.

De mogelijke bedoeling van de verzoekende partij om de tweede verwerende partij ertoe aan te zetten om de bestreden beslissing te heroverwegen (en in te trekken) met inachtneming van het gezag van gewijsde van het schorsingsarrest miskent de finaliteit van de uitzonderlijke procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, terwijl de beweerde onwettigheid van de bestreden beslissing in beginsel op zich geen element vormt waarop de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering kan worden gesteund. Het onderliggend motief van de verzoekende partij blijkt overigens een economisch/financieel motief te zijn, in die zin dat zij een

snelle eindbeslissing poogt af te dwingen om alsnog te kunnen genieten van een voordelige bandingsfactor voor de toekenning van groenestroomcertificaten. Dergelijke motieven kunnen *in casu* geen grondslag vormen voor het instellen van een udn-procedure, die er enkel kan toe leiden dat de onontvankelijkheidsbeslissing “*on hold*” wordt gezet hangende het verder verloop van de vernietigingsprocedure, maar niet dat de tweede verwerende partij hierdoor “*buiten spel*” wordt geplaatst inzake de beoordeling van de (on-)volledigheid van de ingediende aanvraag, en nog minder dat daardoor de aanvraag ten gronde door de bevoegde vergunningverlenende overheid verder zou worden behandeld zonder het verloop van de vernietigingsprocedure ten gronde af te wachten. De Raad zou zich op die manier immers ten gronde in de plaats stellen van de beoordelingsbevoegdheid van de verwerende partijen (zie hieronder punt 3).

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de schorsing (bij uiterst dringende noodzakelijkheid) van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing het door haar beoogde persoonlijk voordeel oplevert en de aangevoerde (potentiële) financiële nadelen, die overigens louter hypothetisch zijn, kan afwenden.

3.

De verzoekende partij vraagt bijkomend om de volgende voorlopige maatregel op te leggen:

"de behandeling van het aanvraagdossier met kenmerk OMV_201909303 verder te zetten conform de gewone vergunningsprocedure, zodat binnen de decretale vervaltermijn van 120 dagen en uiterlijk op 28 december 2019 een beslissing kan worden genomen door de Vlaamse Regering"

Omdat niet voldaan is aan de voorwaarde van hoogdringendheid om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, is het ook niet nodig voorlopige maatregelen te bevelen, zoals de verzoekende partij vraagt.

De mogelijkheid tot het opleggen van voorlopige maatregelen kan er niet toe leiden dat de autonome bevoegdheid van de tweede verwerende partij ontnomen wordt om als eerste uitspraak te doen over de vergunningsaanvraag, zoals decretaal bepaald. Terecht betwist de tweede verwerende partij het voorlopig karakter van de gevorderde maatregel.

Krachtens artikel 142 Omgevingsvergunningsdecreet is de tweede verwerende partij gemachtigd om te beslissen over de ontvankelijkheid en volledigheid van vergunningsaanvragen.

De voortzetting van de behandeling van de aanvraag doet afbreuk aan deze decretaal bepaalde bevoegdheid van de tweede verwerende partij zonder afdoende rechtsgrond.

Een schorsing heeft tot gevolg dat de bestreden beslissing niet ten uitvoer gelegd mag worden, doch houdt niet in dat de beslissing niet meer zou bestaan. Enkel een vernietiging leidt ertoe dat de beslissing uit het rechtsverkeer verdwijnt. In wezen vraagt de verzoekende partij de vernietiging van de bestreden beslissing gecombineerd met een indeplaatsstelling, wat een oneigenlijk gebruik is van onderhavige uitzonderingsprocedure. Een indeplaatsstelling is in toepassing van artikel 37 DBRC-decreet enkel mogelijk na gehele of gedeeltelijke vernietiging van de bestreden beslissing.

4.

Er is dan ook niet voldaan aan de in artikel 40, §2, eerste lid, 1° DBRC-decreet gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing alleen geschorst kan worden bij uiterst dringende noodzakelijkheid wanneer er een uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangetoond. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

B. Ernstige middelen

Aangezien de Raad in het vorige onderdeel heeft vastgesteld dat de verzoekende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid niet aantoont, is een onderzoek naar de ernst van de middelen niet aan de orde.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad verwerpt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.
2. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 24 september 2019 door de tiende kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tiende kamer,

Kengiro VERHEYDEN

Marc VAN ASCH